

[Ingerlise Koefoed]

foreninger, over for de kommuner, der måtte ønske at starte et åbent medborgerhus, men som ikke mener at kunne bære udgifterne til det alene. Men initiativet er et lokalt initiativ, og penge får man jo ikke fra staten – heller ikke efter dette forslag – hvis man ikke selv har nogen penge. De kan så samles ind, som hr. Poulsgaard siger, gennem andespil eller gennem indsamlinger, eller på hvilken måde man vil samle dem ind. Man kan nu engang ikke få 50 pct. statsstøtte af ingenting. Der må være et eller andet økonomisk grundlag lokalt, for at man overhovedet kan komme i betragtning her.

Det er en frivillig sag for de grupper, der ønsker at få sådan et medborgerhus, om de vil søge støtten eller ej. Der er lagt op til, at disse penge fordeles efter ansøgning, og ønsker man ikke at få penge fra staten, fordi man er bange for, at staten skal komme og styre – hvad der altså slet ikke var meningen – så kan man bare lade være med at søge støtten.

Det er klart, at baggrunden for forslaget bl.a. er, at vi i de senere år har set mange grupper arbejde meget ihærdigt for at få et medborgerhus, og de er blevet klart afvist af deres kommunalbestyrelser. Disse grupper kunne, hvis de havde kunnet skaffe i hvert fald nogle penge, igennem et forslag som dette få en sikkerhed for, at det initiativ, de havde taget, kunne støttes af staten, uanset at der var nogle tunge kommunalpolitikere rundt omkring, der, som jeg har oplevet, sagde: »Vi bryder os nu ikke så meget om den slags« – hvad »den slags« så ellers skulle være for noget.

Det er rigtigt, som kulturministeren siger, at der er nogle huse, som får støtte fra kulturministeriet, og det er da også udmærket, men der sker bare det, at når de har fået tipsmidlerne i 2 eller 3 år – hvor længe det nu er, man kan få sådan nogle tipsmidler – så er det færdigt; så skal de klare sig selv. Vi har bl.a. set Kvindehuset i Gothersgade have meget svært ved at overleve. Egentlig overlevede det kun på grund af den forrige kulturministers interesse for at prøve på alligevel at fortsætte den støtteordning, som man havde startet over for Kvindehuset. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at de grupper, der tager initiativ til det her, som starter det her, som laver det, som de vil, i de bygninger, som de kan få stillet til rådighed, som selv udformer

deres vedtægter og de ideer, de i øvrigt har om det medborgerhus – altså ikke på nogen måde er styret – at de også kan være sikrede, at de kan eksistere videre, hvis de i øvrigt er i stand til at rejse det tilstrækkelige antal lokale midler. fortsat.

Hr. Flemming Jensen kunne ikke rigtig forstå det med de folkelige bevægelser og det med græsrodderne og spurgte, hvad det nu var for nogle, om det ikke var sådan nogle små bitte grupper, og om der ikke skulle være nogle grænser for, hvor små grupper det kunne være, for at de skulle kunne søge støtte. For det første mener jeg ikke, der skal være nogen grænser for, hvor små grupper det skal være, hvis de i øvrigt mener, at de har muligheder for at drive sådan nogle huse selv. For det andet vil jeg sige, at det dér med, at græsrodderne skulle være sådan nogle små grupper eller nogle grupper, der bare er imod, det vil jeg nok stille mig tvivlende over for. Vel, vel, de er imod, men hvilke grupper og hvilke partier i dette land er ikke imod et eller andet? Er der ikke en hel del, som det konservative folkeparti også er imod? Uden at jeg dog vil kalde det konservative folkeparti for en græsrodsbevægelse. Det er store bevægelser, jeg taler om her også, det er OOA, det er fredsbevægelsen, det er kvindebevægelsen. Det er bevægelser, som har vist sig at have en meget stærk gennemslagskraft, og som får en meget stor folkelig opbakning, selv om det naturligvis ikke altid er den folkelige opbakning, som det konservative folkeparti og andre regeringspartier allerbedst kan lide.

I øvrigt vil jeg sige til den socialdemokratiske ordfører, at spørgsmålet om pengene er selvfølgelig for os et lidt åbent spørgsmål, fordi det er meget vanskeligt for et enkelt parti helt klart at vurdere, hvor mange ansøgninger der vil komme, hvor mange mennesker der vil være interesserede, og hvordan behovet vil udvikle sig, hvordan behovet vil vokse i årenes løb. Vi har syntes, at det var en god idé, hvis man sikrede 50 pct. statsstøtte til etableringen og 50 pct. statsstøtte til de første kroner og derefter en graduering. I ideen om at graduere tilskuddene til driften ligger jo, at det er de grupper, der kan skaffe de færreste penge, der efter vores mening har de største behov. Derfor skal de i hvert fald op til et vist beløb være sikret 50 pct. tilskud.